

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17CoCsp/1/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6616215285
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Nagypálová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6616215285.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Nagypálovej a sudcov JUDr. Dušana Ďuriana a JUDr. Ľubomíra Šablu ako členov senátu v spore žalobcu Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, zastúpený SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 36 853 186, proti žalovaným 1/ Z. Z., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. S. R. XX/XX, XXX XX F., 2/ G. Z., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom V. J. E. X/X, XXX XX F., v konaní o zaplatenie 4 324,49 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 9Csp/172/2016-63 zo dňa 31. marca 2017, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie v druhom výroku, ktorým súd žalobu vo zvyšku zamietol potvrdzuje.
- II. Rozsudok súdu prvej inštancie v treťom závislom výroku o trovách prvoinštančného konania m e n í tak, že žalovaní 1/ a 2/ s ú p o v i n n í zaplatiť žalobcovi náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov prvoinštančného konania.
- III. Žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.
- IV. Žalovaní 1/ a 2/ s ú p o v i n n í zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov dovolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie odvolaním napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 7 570,09 Eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % zo sumy 4 324,49 Eur počnúc od 24.10.2016 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok); vo zvyšku žalobu žalobcu proti žalovanému o zaplatenie úroku vo výške 15,59 % ročne zo sumy 4 324,49 Eur počnúc od 24.10.2016 do zaplatenia zamietol (II. výrok) a uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % (III. výrok).

1.1 Z obsahu spisu a rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že medzi právnym predchodcom žalobcu ako veriteľom a právnym predchodcom žalovaných 1/ a 2/ ako dlžníkom bola dňa 23.07.2012 uzavretá Zmluva o spotrebnom úvere č. XXX XXX (ďalej aj „zmluva o úvere“). Na základe zmluvy o úvere poskytol právny predchodca žalobcu právnemu predchodcovi žalovaných 1/ a 2/ spotrebiteľský bezúčelový úver v sume 5 000,- Eur, ktorý sa právny predchodca žalovaných 1/ a 2/ zaviazal splatiť v 60. mesačných splátkach vo výške 120,50 Eur. Celkové náklady dlžníka spojené s úverom boli vyčíslené sumou 7 412,- Eur, splatnosť prvej splátky bola dohodnutá dňa 10.08.2012 a konečná splatnosť úveru dňa 10.07.2017. V zmluve o úvere bola dohodnutá úroková sadzba úveru na 15,59 % ročne fixovaná do konečnej splatnosti úveru. Nakoľko právny predchodca žalovaných 1/ a 2/ nesplácal úver riadne a včas,

pristúpil právny predchodca žalobcu listom zo dňa 13.11.2013 k vyhláseniu predčasnej/mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 03.12.2013 a zároveň v ňom vyzval právneho predchodcu žalovaných 1/ a 2/ na zaplatenie splatnej pohľadávky s príslušenstvom vyčíslenej k 11.11.2013 v sume 4 561,48 Eur najneskôr do 02.12.2013.

1.2 Súd prvej inštancie mal za to, že zmluva o úvere je spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej aj „O.z.“), ktorá zároveň obsahuje všetky náležitosti podľa § 2 a § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného ku dňu jej uzavretia (ďalej aj „zákon č. 129/2010 Z.z.“). Právny predchodca žalovaných 1/ a 2/ úver v dohodnutých lehotách splatnosti nesplácal, čo potvrdil aj svojou výpoveďou na pojednávaní. Vzhľadom na uvedené posúdil súd prvej inštancie žalobu ako dôvodnú v časti nároku žalobcu vo výške istiny 4 324,49 Eur a úroku z omeškania v sume 3 245,60 Eur ako aj úroku z omeškania 8,75 % zo sumy 4 324,49 Eur od 24.10.2016 do zaplatenia a v tejto časti žalobe žalobcu vyhovel.

1.3 Súd prvej inštancie vyslovil názor, že dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutého úveru patria žalobcovi len do splatnosti dlhu, keďže po splatnosti dlhu nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a povinnosť platiť dohodnuté úroky z úveru zaniká. Záväzok dlžníka vrátiť veriteľovi poskytnutý úver je hlavným záväzkovým vzťahom a úrokový záväzkový vzťah je vedľajším akcesorickým peňažným záväzkom k hlavnému záväzku. Splnením hlavného záväzku alebo iným zo spôsobov jeho zániku, zaniká i akcesorický záväzok úrokový a žalobca má preto právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru. Súd prvej inštancie preto žalobu vo zvyšku v časti dohodnutých zmluvných úrokov vo výške 15,59 % ročne zo sumy 4 324,49 Eur od 24.10.2016 do zaplatenia zamietol.

1.4 Napriek čiastočnému úspechu žalobcu uložil súd prvej inštancie pôvodnému žalovanému povinnosť nahradiť pôvodnému žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % podľa § 255 ods. 1, 2 a § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C.s.p.“).

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti II. výroku, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu o zaplatenie úroku vo výške 15,59 % ročne zo sumy 4 324,49 Eur od 24.10.2016 do zaplatenia podal pôvodný žalobca včas odvolanie s odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p. s tvrdením, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V čl. 5 ods. 3 a 4 zmluvy o úvere je explicitne vyjadrená povinnosť dlžníka zaplatiť úroky z nesplateného úveru odo dňa jeho prvého čerpania až do dňa jeho skutočného zaplatenia. Súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu právnenému záveru, keď priznal žalobcovi právo na zaplatenie zmluvných úrokov iba do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, keďže žalobcom uplatnený nárok sa neodchyľuje od znenia ustanovení § 502 a § 503 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej aj „Obchodný zákonník“). Z uvedených ustanovení nevyplýva, že povinnosť dlžníka platiť za poskytnuté peňažné prostriedky úroky je limitovaná splatnosťou úveru, ale naopak, že simultánne úročenie pohľadávky po splatnosti peňažného záväzku úrokom z omeškania a súčasne úrokom podľa § 502 Obchodného zákonníka nie je zákonom vylúčené. Ide o dva rozdielne inštitúty, ktoré plnia odlišné funkcie. Úrok ako zmluvne dojednaná cena úveru v zmysle § 502 Obchodného zákonníka a úrok z omeškania ako zákonom predpokladaná sankcia za omeškanie dlžníka s plnením peňažného záväzku v zmysle § 369 Obchodného zákonníka, resp. 517 O.z. Právny predchodca žalovaných 1/ a 2/ protiprávny stav vyvolal svojim nezodpovedným správaním, ktorého prirodzeným následkom je sankcia. Keďže k uhradeniu pohľadávky nedošlo, uplatnil proti dlžníkovi jediný sankčný mechanizmus v podobe tzv. straty výhody splátok a to predčasným zosplatením úveru. Inštitút úroku je v právnej doktríne Slovenskej a Českej republiky interpretovaný ako cena za užívanie poskytnutých peňažných prostriedkov, preto má dlžník platiť úrok za skutočnú dobu užívania peňazí, teda až do doby skutočného vrátenia úveru veriteľovi. Zdôraznil, že v zmysle ustanovenia § 517 ods. 2 O.z. má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania. Na podporu svojej argumentácie dal pôvodný žalobca do pozornosti rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky, rozhodnutia slovenských súdov a odbornú právnickú literatúru. Podľa záveru súdu prvej inštancie je postavenie dlžníka lepšie v prípade porušenia záväzku, než v prípade riadneho plnenia povinnosti, čím dochádza k neodôvodnenému zvýhodneniu dlžníka v neprospech veriteľa. Predčasným zosplatením úveru paradoxne dochádza k ekonomicky výhodnejšiemu postaveniu dlžníka, keď namiesto povinnosti zaplatiť veriteľovi dohodnuté zmluvné úroky vo výške 15,59 % popri úrokoch z omeškania, je dlžník povinný zaplatiť iba úrok z omeškania vo výške 8,75 %. Pôvodný žalobca navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že žalovanému uloží povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok vo výške 15,59 % ročne zo sumy 4 324,49 Eur od 24.10.2016 do zaplatenia a zaviazá ho aj na zaplatenie trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

3. Právny predchodca žalovaných 1/ a 2/ sa k odvolaniu pôvodného žalobcu nevyjadril.

4. Odvolací súd vo veci už raz rozhodoval a to rozsudkom č.k. 17Co/209/2017-139 zo dňa 13.06.2018, ktorým rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Počas predmetného odvolacieho konania pôvodný žalobca K. K., a.s. zanikol a odvolací súd uznesením č.k. 17Co/209/2017-99 zo dňa 25.04.2018 rozhodol, že v konaní pokračuje s jeho právnym nástupcom Prima bankou Slovensko, a.s. Odvolaciemu súdu nebolo zo žaloby ani z rozhodnutia súdu prvej inštancie zrejmé ako žalobca dospel k výpočtu uplatňovanej pohľadávky, a preto uznesením č.k. 17Co/209/2017-91 z 15.03.2018 a opätovne uznesením č.k. 17Co/209/2017-113 z 17.05.2018 vyzval nového žalobcu o doplnenie skutkových tvrdení a predloženie listinných dôkazov za účelom objasnenia predmetu sporu, ktoré zaslal priamo žalobcovi, a na ktoré žalobca reagoval iba doručením kópie rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/138/2017 z 27.03.2018, ktorý mal potvrdzovať právny názor žalobcu. Odvolací súd v odôvodnení rozsudku poukázal na to, že v spise chýba akýkoľvek dôkaz koľko skutočne pôvodný žalovaný na splatenie úveru právnemu predchodcovi žalobcu zaplatil, v akých splátkach, akým spôsobom sa zaúčtovali splátky, koľko na istinu, koľko na úroky a prípadné poplatky, ktoré skutočnosti mienil zistiť výzvami adresovanými žalobcovi. Bremeno tvrdenia a preukazovania žalobcu vyplýva z ustanovenia § 132 ods. 1 C.s.p. a ak žalobca v súlade s § 132 ods. 1 a § 185 ods. 1 C.s.p. neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. V žalobe doručenej súdu prvej inštancie dňa 01.12.2016 ani v inom podaní v priebehu celého konania neboli zo strany pôvodného žalobcu pravdivo a úplne opísané rozhodujúce skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť dôvodnosť uplatňovaného nároku. Na základe uvedeného mal odvolací súd za to, že skutkový stav zistený súdom prvej inštancie neodôvodňoval záver, že by pôvodnému žalovanému vznikla povinnosť zaplatiť zmluvné úroky vo výške 15,59 % zo sumy 4 324,49 Eur, keď nebolo preukázané, že práve táto suma má predstavovať nesplatenú časť úveru a nedalo sa zistiť z čoho suma 4 324,49 Eur pozostáva. Za tejto procesnej situácie nebolo potrebné riešiť pôvodným žalobcom v odvolaní nastolenú otázku, či vznikla pôvodnému žalovanému povinnosť zaplatiť zmluvné úroky aj po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru veriteľom pre porušenie povinností dlžníkom. K riešeniu tejto otázky by pristúpil odvolací súd len v prípade, ak by žalobca v zmysle výzvy odvolacieho súdu doplnil skutkové tvrdenia tak, aby bolo zrejmé, z čoho a prečo práve od dátumu 24.10.2016 požaduje žalobca zaplatenie úrokov až do zaplatenia sumy 4 324,49 Eur.

5. Proti predmetnému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu dovolanie, v ktorom namietal nepredvídateľnosť a prekvapivosť rozhodnutia ako aj nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý nezaslal výzvy na doplnenie skutkových tvrdení za účelom objasnenia predmetu sporu (uznesenie č.k. 17Co/209/2017-91 zo dňa 15.03.2018 a uznesenie č.k. 17Co/209/2017-113 zo dňa 17.05.2018) právnemu zástupcovi žalobcu. Žalobca bol od 01.08.2017 právnym nástupcom pôvodného žalobcu K. K., a.s., pričom advokátska kancelária SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o. bola splnomocnená dňa 18.11.2016 pre celé konanie, a pretože tu došlo k zániku pôvodného žalobcu s prechodom jeho práv a povinností na nástupcu, takéto splnomocnenie nezaniklo (§ 33b ods. 2 veta druhá O.z. per analógiám). Dovolací súd poukázal na to, že podľa § 110 ods. 1 C.s.p. ak má strana zástupcu so splnomocnením na celé konanie, doručuje sa písomnosť len tomuto zástupcovi. Písomnosť sa doručuje aj strane, ak strana má osobne v konaní niečo vykonať alebo ak o tom súd rozhodne s ohľadom na povahu veci. Výzva na zaplatenie súdneho poplatku, ako aj procesné poučenia vydané súdom sa doručujú iba zástupcovi. Podľa dovolacieho súdu bolo potrebné zodpovedať otázku, či môže dôjsť k účinnému doručeniu súdnej písomnosti, ak má strana zástupcu so splnomocnením pre celé konanie a súd napriek tomu, že mal doručiť písomnosť zástupcovi, ju doručí len strane sporu. Právna teória, ako aj judikatúra zastávajú názor, že v takomto prípade nejde o účinné doručenie, čo znamená, že súd nemôže považovať písomnosť za riadne doručенú, ak ju nedoručil splnomocnenému zástupcovi. Ide o procesný postup, ktorý je v rozpore so znením ustanovenia § 110 C.s.p. Doručenie písomnosti v takejto situácii tak bude procesnoprávne irelevantné, t.j. bez právnych účinkov. V súdnom spise sa nachádza potvrdenie o doručení (doručenka) o zaslaní uznesení č.k. 17Co/209/2017-91 z 15.03.2018 a č.k. 17Co/209/2017-113 z 17.05.2018 žalobcovi. Odvolací súd tak nepostupoval v súlade s ustanovením § 110 ods. 1 C.s.p., keď predmetné výzvy zasielal priamo žalobcovi napriek tomu, že k odvolaniu splnomocnenia pre celé konanie nedošlo. Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu základného práva dovolateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o

ochrane ľudských práv a slobôd. Nesprávnym procesným postupom odvolací súd znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a preto dovolací súd uznesením sp. zn. 6Cdo/9/2019 zo dňa 25.11.2021 rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

6. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací preskúmal vec po zrušení a vrátení veci Najvyšším súdom SR opätovne a z vlastnej úradnej činnosti z odpovede na lustráciu v Registri obyvateľov zistil, že pôvodný žalovaný Z. Z., nar. XX.XX.XXXX zomrel dňa XX.XX.XXXX ešte počas dovolacieho konania. Dopytom na Okresný súd Lučenec a z právoplatného uznesenia o dedičstve (uznesenie Okresného súdu Lučenec č.k. 14D/234/2021-32 zo dňa 07.05.2021) odvolací súd zistil, že bolo vedené dedičské konanie po nebohom Z. Z. s tým, že dedičmi po poručníkovi sa stali jeho dvaja synovia, obaja v zákonom podiele 1/2. Uznesením č.k. 17CoCsp/1/2022-234 zo dňa 11.01.2022 odvolací súd rozhodol o pokračovaní v konaní s právnymi nástupcami žalovaného nebohého Z. Z., nar. XX.XX.XXXX, a to s Z. Z., nar. XX.XX.XXXX ako žalovaným 1/ a G. Z., nar. XX.XX.XXXX ako žalovaným 2/.

7. V rámci odvolacieho konania zaslal odvolací súd právnemu zástupcovi žalobcu dedičské rozhodnutie po nebohom Z. Z., uznesenie odvolacieho súdu č.k. 17CoCsp/1/2022-234 zo dňa 11.01.2022 o pokračovaní v konaní s právnymi nástupcami a uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/9/2019 zo dňa 25.11.2021 o zrušení rozhodnutia odvolacieho súdu a vrátení veci. Zároveň zaslal právemu zástupcovi aj uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 17Co/209/2017-113 zo dňa 17.05.2018 (z pôvodného konania pred odvolacím súdom), v ktorom odvolací súd vyzval žalobcu, aby odvolaciemu súdu doložil: výpis z úverového účtu žalovaného vo forme amortizačnej tabuľky v zmysle § 9 ods. 3 a 5 zákona č. 129/2010 Z.z.; podrobný prehľad úhrad na úver právnym predchodcom žalovaných 1/ a 2/, z ktorého by bolo zrejmé akú celkovú sumu doposiaľ uhradil, koľko z úhrad a kedy bolo započítané na istinu, úrok z úveru a poplatky; presný výpočet úroku z omeškania a započítanie prípadných úhrad doň; presný výpočet istiny a akú sumu by pri riadnom splácaní úveru zaplatil pôvodný žalovaný na úrokoch úveru za obdobie od 10.08.2012 do 10.07.2017; z akého dôvodu žalobca neuplatňuje zmluvné úroky od zosplatnenia úveru do 23.10.2016 a zároveň podrobnú platobnú históriu, z ktorej bude zrejmá výška uplatňovanej pohľadávky. V odôvodnení uznesenia odvolací súd uviedol aké rozhodujúce skutočnosti mieni z tohto listinného dôkazu vyvodiť. Žalobca v odpovedi na výzvu odvolacieho súdu uviedol, že právny predchodca žalovaných 1/ a 2/ by v prípade riadneho splácania úveru zaplatil na riadnych úrokoch sumu 2 230,22 Eur a v konaní si žalobca uplatňoval aj príslušenstvo do 23.10.2016, ktoré kapitalizoval k uvedenému dňu. Ako prílohu priložil úverovú zmluvu s amortizačnou tabuľkou, prehľad splácania úveru a výpočet príslušenstva pohľadávky. Odpoveď žalobcu doručil odvolací súd na vedomie žalovaným 1/ a 2/. Okrem toho doručil odvolací súd žalovaným 1/ a 2/ uznesenie odvolacieho súdu č.k. 17CoCsp/1/2022-234 zo dňa 11.01.2022 o pokračovaní v konaní s právnymi nástupcami, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/9/2019 zo dňa 25.11.2021 o zrušení rozhodnutia odvolacieho súdu, rozsudok Okresného súdu Lučenec č.k. 9Csp/172/2016-63 z 31.03.2017, odvolanie žalobcu zo dňa 17.05.2017 a rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 17Co/209/2017-139 zo dňa 13.06.2018 s lehotou na vyjadrenie 10 dní. Žalovaní 1/ a 2/ sa k predmetným listinám nevyjadrili.

8. Krajský súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalobcu podľa § 34 C.s.p. preskúmal vec len v rozsahu odvolania podľa § 379 C.s.p. z dôvodu vymedzeného v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C.s.p. V tomto prípade nebolo podľa názoru odvolacieho súdu potrebné za účelom doplnenia dokazovania pred odvolacím súdom napriek doslovnej dikcii ustanovenia § 385 ods. 1 C.s.p. nariadiť pojednávanie, pretože podľa § 204 C.s.p. dôkaz listinou sa vykoná tak, že súd listinu alebo jej časť prečíta alebo oboznámi jej obsah; to neplatí, ak ide o listinu, ktorej odpis bol strane sporu v priebehu konania doručený a ak listina alebo jej obsah neboli proti stranou spochybnené (bod 6. odôvodnenia tohto rozhodnutia). Vzhľadom na uvedené dospel odvolací súd k názoru, že napadnutý druhý výrok rozsudku súdu prvej inštancie je vecne (obsahovo) správny a je potrebné ho podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdiť. Tretí závislý výrok o trovách konania bol podľa § 388 C.s.p. zmenený len z formálnych dôvodov. Reagujúc na odvolacie námietky žalobcu na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza nasledovné:

9. V zmluve o úvere zo dňa 23.07.2012 sa jej účastníci právny predchodca žalobcu N. K., a.s. (neskôr zmenené obchodné meno na K. K., a.s.) ako banka a právny predchodca žalovaných 1/ a 2/ Z. Z. ako dlžník dohodli, že mu banka poskytne bezúčelový úver v celkovej výške 5 000,- Eur s dohodnutou úrokovou sadzbou 15,59 % p.a. fixovanou do splatnosti úveru. Výška anuitnej splátky bola určená na

120,50 Eur a ich počet určený na 60 s platobným dňom k 10. dňu príslušného mesiaca. Dátum prvej splátky bol dohodnutý dňom 10.08.2012 a konečná splatnosť úveru dňa 10.07.2017. Celkové náklady dlžníka spojené s úverom boli vo výške 7 412,- Eur. K zosplateniu úveru došlo zo strany právneho predchodcu žalobcu 03.12.2013 v dôsledku nesplácania úveru riadne a včas právnym predchodcom žalovaných 1/ a 2/.

10. Zmluva o úvere uzavretá medzi právnymi predchodcami strán sporu je zmluvou spotrebiteľskou podliehajúcou zákonu č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy. Tento zákon, ale nepokrýva všetky otázky vzniku úverového zmluvného vzťahu, práv a povinností strán, ktoré zo zmluvného vzťahu vyplývajú, riešenia otázok, na akú dobu je dlžník povinný platiť úroky z poskytnutého úveru, vzťah úrokov z úveru a úrokov z omeškania, výšku úrokov z omeškania, ktoré sú predmetom úpravy Obchodného zákonníka. Zmluva o úvere je v zmysle § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere tzv. absolútnym obchodom, a preto bez ohľadu na povahu účastníkov zmluvy o úvere je potrebné pri posudzovaní tohto právneho vzťahu vychádzať aj z ustanovení Obchodného zákonníka o zmluve o úvere § 497 a nasledujúce.

11. Odvolanie žalobcu nepovažuje odvolací súd za dôvodné. V dôsledku odvolania žalobcu bolo potrebné posúdiť, či súd prvej inštancie zaujal správny právny názor k časti uplatňovaného nároku žalobcom zodpovedajúceho dohodnutým úrokom z úveru vo výške 15,59 % p.a. z dlžnej istiny od 24.10.2016 do zaplatenia, ktoré nepriznal žalobcovi s odôvodnením, že dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutého úveru patria žalobcovi len do splatnosti dlhu a po splatnosti dlhu nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a povinnosť platiť dohodnuté úroky z úveru zaniká. Odvolací súd sa síce nestotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru má vplyv na nárok veriteľa na zmluvne dohodnutý úrok z úveru (t.j. že by dohodnutý úrok patril veriteľovi len do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru a od tohto okamihu by mal nárok len na úroky z omeškania), preskúmaním veci však dospel k záveru, že v tomto konkrétnom prípade je napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v druhom výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšku vecne správny (§ 387 ods. 1 C.s.p.). Pri rozhodovaní vychádzal odvolací súd zo skutkového stavu zisteného zo strany súdu prvej inštancie vykonaným dokazovaním, ako aj z doplneného dokazovania odvolacím súdom (body 6. a 7. odôvodnenia tohto rozhodnutia). Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný (§ 379 C. s. p.; § 380 C. s. p.), pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré sa týkajú procesných podmienok (§ 380 ods. 2 C. s. p.).

11.1 Odvolaciemu súdu sú z jeho rozhodovacej činnosti známe rozhodnutia súdov prvej a druhej inštancie vychádzajúce z názoru, že úroky z úveru prináležia veriteľovi len za čas do splatnosti dlhu (napríklad rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/400/2014, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/4/2017, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/296/2016), ale aj opačné rozhodnutia obsahujúce názor, že povinnosť platiť úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov v spotrebiteľských vzťahoch trvá aj po splatnosti pohľadávky až do vrátenia úveru (napríklad uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14Co/41/2014, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/432/2015, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14Co/108/2014), čím odvolací súd poukazuje na to, že prax súdov pri rozhodovaní o nároku na zmluvné úroky z úveru po jeho zosplatení je rozdielna.

11.2 Podstatnými náležitosťami zmluvy o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka je určenie zmluvných strán, výšky úveru a záväzok veriteľa poskytnúť na požiadanie dlžníka peňažné prostriedky v dohodnutej výške, ako aj záväzok dlžníka vrátiť poskytnuté prostriedky a zaplatiť úroky. Obchodný zákonník nemá priamu úpravu, z ktorej by vyplývalo, či veriteľovi patria zmluvné úroky v prípade predčasného zosplatenia úveru iba do okamihu tohto zosplatenia alebo mu tieto úroky patria až do doby konečného vrátenia peňažných prostriedkov dlžníkom. Takáto úprava absentuje aj pri zmluve o pôžičke podľa § 657 Občianskeho zákonníka alebo v zákone č. 129/2010 Z.z. Snahou zákonodarcu o úpravu tejto otázky priamo v Občianskom zákonníku bola navrhovaná zmena ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka zákonom č. 106/2014 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov tak, že sa na konci tohto ustanovenia mala pripojiť veta: „úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565“. Navrhovanú zmenu odôvodňovala dôvodová správa nasledovne: „V súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok sa zavádza nové pravidlo, podľa ktorého úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na nejednoznačnosť výkladu a neprímerané postupy niektorých veriteľov sa jednoznačne zakotvuje, že tzv. odplatné úroky budú veriteľovi patriť výhradne len do okamihu uplatnenia práva na jednorazové zosplatenie úveru alebo pôžičky poskytnutej

spotrebiteľovi v súlade s § 53 ods. 9 OZ. Z uvedeného plynie, že veriteľ si nebude môcť po jednorazovom zosplatnení uplatniť úroky za čas, ktorý by mala úverová zmluva ešte trvať bez výhody postupného splácania dlhu spotrebiteľom v splátkach. Povedané inak, ak bol úver dojednaný na dobu 10 rokov, v 3. roku došlo k jeho jednorazovému zosplatneniu podľa § 53 ods. 9 OZ, za obdobie zvyšných 7 rokov už veriteľovi nebudú patriť odplatné úroky. V týchto prípadoch bude mať po jednorazovom zosplatnení veriteľ nárok len na úroky z omeškania, ktorými sa bude úročiť celá výška dlhu spotrebiteľa, ktorá sa ustálila v dôsledku uplatnenia práva na jednorazové zosplatnenie úveru“. Navrhovaná zmena sa do zákona č. 106/2014 Z.z. nepremietla v dôsledku pozmeňujúceho návrhu Ústavnoprávneho výboru Národnej rady Slovenskej republiky, ktorý uznesením z 18. marca 2014 č. 392a navrhol v článku I. vypustiť bod 5 v znení: „V § 53 ods. 9 sa na konci pripája táto veta: Úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565“ z dôvodu možného spôsobenia problémov v aplikačnej praxi.

11.3 Podstatnou otázkou pre rozhodnutie o odvolaní žalobcu je, či je možný súbeh úrokov z úveru aj úrokov z omeškania alebo sa navzájom vylučujú. Z ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka tento záver nevyplýva.

11.4 Odvolaciemu súdu je známe uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 476/2012 z 18. septembra 2012, ktorým bola odmietnutá sťažnosť sťažovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 29C/131/2011-127 z 23.11.2011 a rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 1Co/30/2012-145 z 30.05.2012, v ktorých s odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Ob/143/98 neboli žalobcovia v súdnom spore priznané zmluvné úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov na základe zmluvy o úvere po splatnosti dlhu z dôvodu, že namietané rozhodnutie krajského súdu nie je možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu, keď krajský súd stotožňujú sa s rozhodnutím okresného súdu s poukazom na štandardnú obchodnoprávnu judikatúru v oblasti úrokov z úveru potvrdil rozhodnutie okresného súdu po rozšírení vecnej argumentácie na podporu správnosti odôvodnenia rozsudku okresného súdu. V predmetnom uznesení teda ústavný súd preskúmal rozhodnutie krajského súdu z hľadiska, či výkladom zákona a právnym názorom krajského súdu nedošlo k zásahu do ústavou garantovaného práva sťažovateľa na súdnu ochranu, t.j. ústavný súd podrobil rozhodnutie krajského súdu testu ústavnosti, či tento názor nie je arbitrárny, svojvoľný či zjavne neodôvodnený. Nevyjadroval sa však k vecnej správnosti právneho názoru krajského súdu o tom, či úroky patria len do zosplatnenia úveru, nakoľko pokiaľ právny názor všeobecného súdu nie je zjavne svojvoľný, neprekročí teda medze ústavnosti, nie je kompetenciou ústavného súdu posudzovať jeho vecnú správnosť. To je úlohou všeobecného súdnictva (odvolacieho a dovolacieho súdu).

11.5 V zmluve o spotrebiteľskom úvere bola dojednaná celková čiastka úveru, ktorá pozostáva z poskytnutej istiny úveru, úroku a poplatkov. Obchodný zákonník, ani Občiansky zákonník nemodifikuje moment trvania záväzku platiť úrok, ani jeho výšku v prípade omeškania dlžníka s platením úveru ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa. Preto podľa odvolacieho súdu zostáva záväzok platiť úrok rovnaký, ako v čase jeho dojednania, t.j. patrí v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo.

11.6 Rovnaký názor zaujal Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 5Cdo/42/2020 zo 16.06.2020 uverejnenom v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR pod publikačným číslom 5/2021, v ktorom uviedol: „Z ustanovenia § 497 a § 502 ods.1 Obchodného zákonníka vyplýva, že zmluva o úvere nemôže byť dohodnutá ako bezúročná. U spotrebiteľských úverov je jednou z náležitostí, ktoré musí zmluva obsahovať, uvedenie doby trvania zmluvy (§ 9 ods.2 písm. d/ zákona o spotrebiteľských úveroch). To znamená, že doba trvania zmluvy pri jej vzniku je časovo ohraničená. V súčasnej právnej úprave zmluvy o úvere absentuje explicitná úprava konečného okamihu povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov, v § 502 ods.1 veta prvá Obchodného zákonníka je uvedené len to, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov. Zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka či zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Obchodný zákonník, ani Občiansky zákonník nemodifikuje moment trvania záväzku platiť úrok, ani jeho výšku v prípade omeškania dlžníka s platením úveru ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplatneniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplátou za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinností profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania. Zosplatnenie je inštitút

slúžiaci ochrane veriteľa, podstata úverového vzťahu a jeho existencia zostáva zachovaná, veriteľ nemá peňažné prostriedky, patrí mu za ne dohodnutá odmena, záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškanie k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. Inak povedané dlžníkovi zostáva záväzok platiť úrok rovnaký, ako v čase jeho dojednania, t.j. veriteľovi patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo. Pre spotrebiteľa je však nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dojedanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, tzn. že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť. Túto vedomosť však dlžník-spotrebiteľ nemá v prípade dojednania, ktoré umožňuje navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z tohto dôvodu potom dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.. Takéto dojednanie je teda porušením ustanovenia § 53 ods.1 OZ. Na druhej strane postavenie veriteľa-dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednania nezhorší, pretože v prípade, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda jeho právo zostáva zachované, pravda po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody. Dovolací súd dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.“ K uvedenému porovnaj aj ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. sp. zn. 1Cdo/94/2019, 2Cdo/83/2020, 3Cdo/35/2020, 4Cdo/66/2020, 5Cdo/46/2020, 6Cdo/56/2020, 7Cdo/186/2020, 8Cdo/135/2020, 9Cdo/24/2020, na základe ktorých možno tento právny názor považovať za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/130/2021 zo dňa 29.09.2021).

12. Z amortizačnej tabuľky odvolací súd zistil, že ak by bol právny predchodca žalovaných 1/ a 2/ zaplatil dohodnuté anuitné splátky vo výške 120,50 Eur v počte 60 v období od 10.08.2012 do 10.07.2017, bol by zaplatil na úrokoch z úveru dohodnutého sadzbou 15,59 % ročne celkom 2 230,22 Eur. Z „prehľadu splácania úveru Z. Z. úver číslo XXXXXX“ (č.l. 245 spisu) do 12.06.2013 predloženého žalobcom bolo zistené, že zo splátok úveru zo strany pôvodného žalovaného bolo na úrok započítaných 650,30 Eur. Rozdiel medzi sumou, na ktorú žalobcovi vznikol nárok z titulu úrokov z úveru pri riadnom plnení dohodnutých zmluvných podmienok splácania úveru a sumou, ktorú si zo splátok úveru žalobca na zmluvné úroky započítal je 1 579,92 Eur. K tejto sume dospel odvolací súd tak, že od dohodnutých úrokov z úveru 2 230,22 Eur odpočítal úroky zaplatené pôvodným žalovaným dobrovoľne splátkami úveru vo výške 650,30 Eur. Napadnutým rozsudkom bola už pôvodnému žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 7 570,09 Eur, v ktorej bola zahrnutá istina 4 324,49 Eur a úrok z omeškania (vypočítaný žalobcom v podaní na č.l. 250 spisu v sume 1 115,46 Eur). Okrem uvedeného by mal ešte žalobca nárok na zaplatenie dlžných úrokov z úveru v zmysle dohodnutých zmluvných podmienok v sume 1 579,92 Eur, t.j. spolu 7 019,87 Eur. Suma 7 570,09 Eur priznaná súdom prvej inštancie je navýšená z dôvodu, že súd prvej inštancie priznal žalobcovi okrem istiny vo výške 4 324,49 Eur aj „úrok z omeškania“ v nesprávnej výške 3 245,60 Eur, bez ďalšieho skúmania správnosti tejto výšky (resp. skúmania z čoho je vôbec táto suma zložená), keď z odpovede žalobcu zo dňa 31.01.2022 vyplýva, že suma 3 245,60 Eur zahŕňala okrem úrokov z omeškania aj úroky z úveru (kapitalizované do 24.10.2016 a nie iba do predčasnej splatnosti úveru dňa 03.12.2013, len dokedy mal podľa súdu prvej inštancie žalobca na tieto úroky nárok). Z uvedeného je teda zrejmé, že súd prvej inštancie priznal žalobcovi v prvom výroku rozsudku o čiastočnom vyhovení žalobe, ktorý nebol napadnutý odvolaním a nadobudol právoplatnosť, na úrokoch dokonca sumu vyššiu než aká by mu prináležala. Po zohľadnení tohto právoplatného výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola žalobcovi prisúdená suma 7 570,09 Eur, je v celom rozsahu pokrytá povinnosť právneho predchodcu žalovaných 1/ a 2/ zaplatiť žalobcovi úroky z úveru, vzhľadom na čo nebolo možné odvolaniu žalobcu vyhovieť. Odvolací súd na záver ešte dodáva, že žalobca v odpovedi na výzvu dovolacieho súdu zo dňa 31.01.2022 rozporne uvádza výšku úrokov splatených pôvodným

žalovaným, keď na jednej strane v prehľade splácania na č.l. 245 spisu sú uvedené zaplatené úroky (z úveru) spolu do 12.06.2013 v sume 650,30 Eur, avšak následne v dokumente „Prepočet úrokov z úveru XXXXXX“ sú uvedené ďalšie úroky hradené klientom a to vo výške 30,- Eur zo dňa 28.08.2014, 50,- Eur zo dňa 12.02.2015, 50,- Eur zo dňa 27.04.2015 a 50,- Eur zo dňa 26.08.2015, ktoré do prehľadu splácania zahrnuté neboli. Odvolací súd však už žalobcu ďalej nevyzýval na doplnenie informácií v tomto smere, nakoľko prípadným ďalším odpočítaním uvedených platieb pôvodného žalovaného by došlo len k zníženiu výšky úrokov z úveru priznaných už v prvom výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý nadobudol právoplatnosť a odvolací súd jeho správnosť preskúmať nemôže. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti ako vecne správny vo výroku potvrdil (§ 387 ods. 1 C.s.p.).

13. Súd prvej inštancie rozhodol v rozsudku o nároku žalobcu na náhradu trov (prvoinštančného) konania tak, že žalobcovi priznal nárok na plnú náhradu trov konania aj keď bol v spore úspešný iba čiastočne. Nakoľko však právny predchodca žalovaných 1/ a 2/ odvolanie nepodal a v konaní o opravnom prostriedku nemôže byť podľa článku 16 ods. 3 C.s.p. rozhodnuté nepriaznivejšie pre stranu, ktorá opravný prostriedok uplatnila, nemohol odvolací súd zmeniť rozsudok prvoinštančného súdu o trovách konania v neprospech žalobcu podľa pomeru jeho úspechu vo veci pred súdom prvej inštancie. Zároveň však súd prvej inštancie rozhodol nevykonateľným výrokom, v ktorom neuviedol, v akej lehote má právny predchodca žalovaných 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť náhradu trov konania žalobcovi, a preto zmena výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania súvisí len s nesprávne formulovaným výrokom, v ktorom absentoval tento údaj. O výške a prijímateľovi náhrady trov prvoinštančného konania rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Z tohto dôvodu určil odvolací súd začiatok lehoty na plnenie podľa § 232 ods. 2 C.s.p. od právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov prvoinštančného konania. Obsahovo ide o totožné rozhodnutie opierajúce sa o ustanovenie § 255 ods. 1 C.s.p. V druhom výroku bol preto rozsudok súdu prvej inštancie zmenený podľa § 388 C.s.p.

14. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku by žalobcovi vznikla povinnosť zaplatiť žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania z dôvodu plného úspechu žalovaných 1/ a 2/ v odvolacom konaní. Nárok na náhradu trov odvolacieho konania však žalovaným 1/ a 2/ odvolací súd nepriznal z dôvodu, že im preukázateľne v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, zo spisu žiadne ich trovy v odvolacom konaní nevyplývajú (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/544/2015 zo dňa 26.10.2016).

15. O trovách dovolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 453 ods. 1 a 3 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý mal v dovolacom konaní plný úspech (keďže dovolací súd na podklade ním podaného dovolania zrušil rozsudok odvolacieho súdu) priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalovaným 1/ a 2/ v rozsahu 100 %. Odvolací súd rozhodol o trovách dovolacieho konania samostatným výrokom vychádzajúc pritom z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 453/2019 zo dňa 19.11.2019, v zmysle ktorého: „základné ustanovenie o nároku na náhradu trov konania vyjadrené v § 255 Civilného sporového poriadku (zásada úspechu v konaní) nevyučuje rôzny pomer úspechu v jednotlivých fázach konania - prvoinštančného, odvolacieho i dovolacieho, ktorý by vyústil do rozhodnutia o nároku na náhradu trov jednotlivých konaní (§ 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku) tromi samostatnými výrokmi. Takéto rozhodnutie potom tvorí základ pre rozhodnutie súdu prvej inštancie postupom uvedeným v § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Možno preto uzavrieť, že dovolacie konanie predstavuje v tomto smere samostatnú, od ostatného konania nezávislú časť konania, čo zakladá súdu možnosť nezávisle od celkového výsledku sporu rozhodnúť len o trovách dovolacieho konania, s prihliadnutím na úspech sporovej strany v dovolacom konaní, bez ohľadu na definitívny výsledok sporu“. O výške a prijímateľovi náhrady trov dovolacieho konania rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Z tohto dôvodu určil odvolací súd začiatok lehoty na plnenie podľa § 232 ods. 2 C.s.p. od právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov dovolacieho konania.

16. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C. s. p. (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C. s. p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C. s. p.); žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 C. s. p. a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).